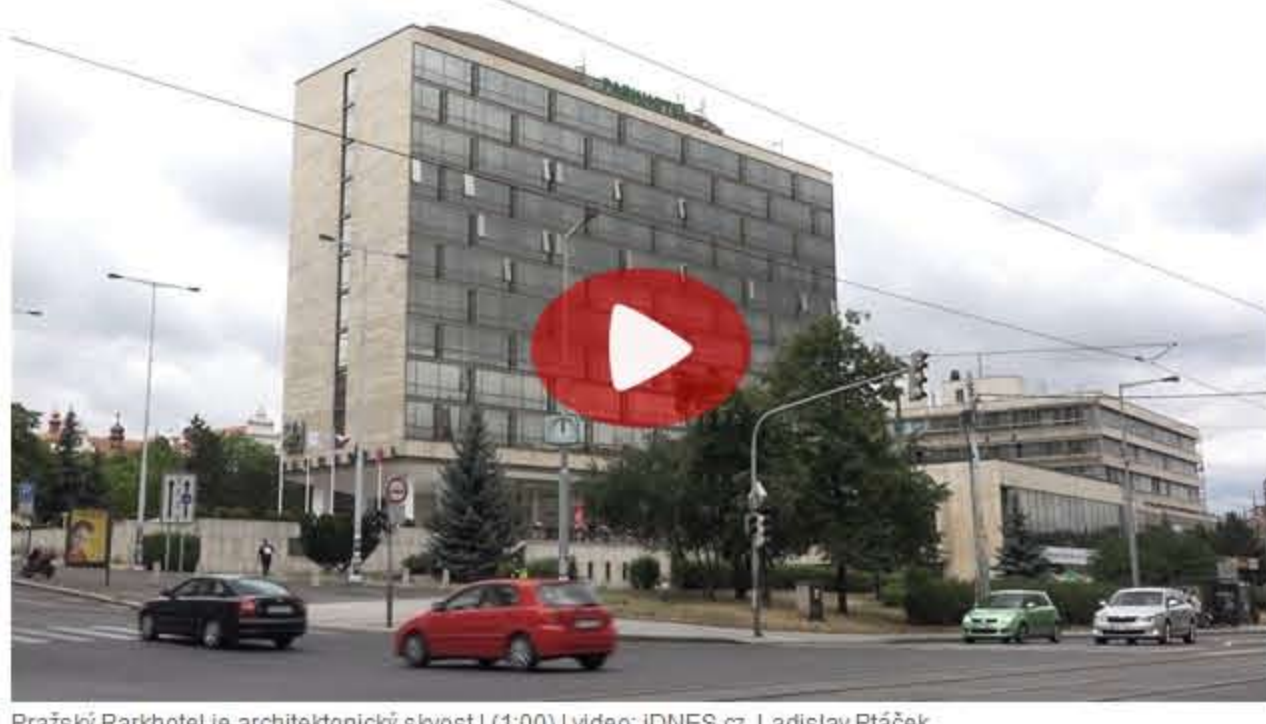

Ikonický Parkhotel se díky rekonstrukci za 100 milionů slavně vrací

22. července 2015 1:00 [f](#) [t](#) [+](#) [v](#)

Zlatá šedesátá. Období, kdy u nás vznikaly skvělé filmy i zajímavá architektura. Patří sem i Parkhotel nedaleko Stromovky, jedna z nejlepších staveb své doby. Byl otevřen v červnu 1967.

Pražský Parkhotel je architektonický skvost | (1:00) | video: iDNES.cz, Ladislav Ptáček

„Elegantní Parkhotel mě fascinoval už jako kluka. Projekt je z roku 1959 a tehdy to byla naprostá bomba. Parkhotel je pro mne symbolem krásné éry 60. let,“ říká o budově historik architektury Zdeněk Lukeš.

Parkhotel měl totiž velké štěstí. Na autory i na [dobu](#), kdy vznikl. O jeho umístění totiž rozhodoval poradní sbor architektů, který fungoval při tehdejšímu Útvaru hlavního architekta. Citlivě zvolili místo nedaleko Veletržního paláce, kde se konaly Pražské vzorkové veletrhy, a parku Stromovka, prostě "hotel u parku". Zvažovala se nejen podoba hotelu a jeho umístění, ale také to, jaké budovy jej doplní. Ve své době byl pokládán za pražskou „hotelovou jedničku“.

Autoři projektu však pamatovali i na historii místa. Za druhé světové války tu bylo seřadiště Židů před nástupem do transportu, což upomíná reliéf na opěrné zdi pod hotelem.

Lobby bar v 60. letech minulého století

Restaurace v 60. letech minulého století

Minimalistická budova s moderní [prosklenou fasádou](#) a slunolamy měla na tehdejší dobu celou řadu technických vymožeností, například i dálkopis, což byla tehdy velká výjimečnost. Japonská [společnost Mitsubishi](#) Corporation si v hotelu pronajala apartmá a to sloužilo jako její pražská kancelář. Tehdy to bylo něco naprosto ojedinělého.

Vyhledávali jej i filmaři, právě zde vznikaly scény z filmů Což takhle dát si špenát nebo seriál Arabela i další. Bohužel rekonstrukce v 90. letech (od roku 1990 do roku 2013 vystřídal hotel tři majitele) vzala hotelu jednu z jeho největších předností, a to přirozené světlo.

Autoři

Například původní skleněné stěny mezi spenat nebo seriál Arabela i další. Bohužel rekonstrukce v 90. letech (od roku 1990 do roku 2013 vystřídal hotel tři majitele) vzala hotelu jednu z jeho největších předností, a to přirozené světlo.

Autoři

Autory projektu hotelu z roku 1959 až 1964 byli Ing. arch. Zdeněk Edel a Ing. arch. Jiří Lavička, s nimiž spolupracoval Jaroslav Tomáš. Pod návrhy původních interiérů včetně nábytku či recepce je podepsána Ing. arch. Alena Šrámková. Orientační systém i emblém hotelu byly dílem Jiřího Rathouského, který byl autorem designu československých expozic na expo 67 v Montrealu.

Parkhotel patřil k řetězci Interhotelů patřících společnosti Čedok.

Například původní skleněné stěny mezi konferenčními místnostmi a barem byly odstraněny a nahrazeny tmavou stěnou a chodbou s minimálním osvětlením. Snížily se stropy, prostor celkově potměněl. Tvarové a barevné řešení se do minimalistické [stavby](#) vůbec nehodilo (viz foto v galerii).

S novým majitelem v roce 2013 přišly změny. A velké. Zahraniční investor měl svou vizi: obnovit ikonický Parkhotel jako symbol 60. let. Především s respektem k původní architektuře a designu, které byly na svou dobu výjimečně progresivní. Zatím společnost Daramis Group do rekonstrukce investovala 100 milionů korun.

„Domníváme se, že dnešní cestovatelé hledají originalitu a výjimečnost a ocení, když najdou něco původního, v našem případě [českého](#),“ říká Monika Hilm, ředitelka hotelu.

Rekonstrukce v 90. letech vnesla do hotelu zcela neadekvátní vybavení s ohledem na charakter stavby.

V 90. letech dostal zmenšený bar kulatý tvar s nižším stropem.

Střídmá architektura

Architekti Zdeněk Edel a Jiří Lavička zvolili podle svých vlastních slov klasický „miesovský koncept“, tedy budovu a podnož. Podobnou cestou šel i architekt Jacobsen u slavného hotelu Royal SAS v Kodani, který byl dokončen rok po Parkhotelu (více o tomto hotelu [zde](#)). A stejně jako v Kodani i pražský hotel se mohl pochlubit originálním nábytkem navrženým přímo pro hotel, jeho autorkou byla Alena Šrámková. Jednoduché tvary a přiznaná kovová konstrukce odkazovala na slavný bruselský styl.

Fotogalerie

[Zobrazit fotogalerii](#)

Monolitická železobetonová konstrukce byla použita jak na horizontální podnož s provozními a společenskými prostory, tak na desetipodlažní vertikální hranol ubytovací části.

Plášť ubytovací části tvořila původně [ocelová konstrukce](#) z uzavřených profilů, ocelová okna byla zdvojená. Prosklenou fasádu oživovaly svislé slunolamy, které se po repasování vrátily na své místo.

Vnější plášť se vyměnil již v roce 1998.

Původní rastr se zachoval, pouze otvíravé úzké části oken jsou nově výklopné, původně byla okna otočná. Zasklení dvojsklem má vnější sklo hnědé, reflexní. Rámy oken jsou z eloxovaných hliníkových profilů v béžové barvě.

Na vstupní podlaží i dnes navazuje terasa propojená schodištěm se zahradní plochou před hotelem. Hlavní vstup se skrývá za šikmými pilíři nesoucími ubytovací část. Pro vstupní část a recepci je typický strop, připomínající lodní kýl umístěný na podpůrných pilířích. Právě ten musela poslední rekonstrukce hodně „očistit“, aby opět vynikl.

Lobby bar po poslední rekonstrukci zaplnily zejména ikony skandinávského a italského designu ladící s dobou vzniku hotelu.

Návrat do 60. let s moderními technologiemi

Rekonstrukce v posledním roce znamenala nejen návrat ke střídmému interiéru a světlu. Začala zejména technickými opravami [výťahů](#), střechy, do které zatékalo, klimatizace a podobně. Vyměnit se musely i [originální skleněné výplně](#), které v 60. letech vyrobilo družstvo Napako.

Vyměnil se i zdroj [vytápění](#), proběhla [instalace](#) nové výměňkové stanice. Nyní je systém připravený pro chystanou změnu v roce 2016. Objekty původně zásobované parou budou postupně odpojeny od stávajícího přívodu páry a přejdou na novou horkovodní soustavu.

V každém pokoji si už nyní hosté mohou individuálně nastavit teplotu, což je v konečném důsledku ekonomičtější i přátelštější k životnímu prostředí.

Recepce 2015 se výrazně přiblížila původní podobě.

„Z Parkhotelu se časem stalo velmi smutné místo, kterému pomalu mizela duše a bylo jasné, že na tom nikomu nezáleží. Cítila jsem tu úžasnou příležitost,“ říká Monika Hilm. Zatím se jí své představy daří naplňovat.

Splnit tak může i přání jednoho z jeho tvůrců: „Bylo to mé ‚dítě‘, první budova, na kterou jsem mohl být pyšný. Věřím, že to bude kvalitní hotel, ozdoba Prahy,“ vzpomíná architekt Zdeněk Edel.

Autor: Alena Řezničková